

at fuldstændiggjøres, medens sidstnævnte ligesaa fuldt som det af Folkethinget vedtagne kan betragtes som et afsluttet Hele. Folkethinget har efter Udvalgets Flertals Opfattelse med Hensyn til Bevillingens Størrelse stillet sig paa det Standpunkt at ville anvende ca. 30 Millioner Kr., naar der for et saadant Beløb kunde tilveiebringes et som System afsluttet Hele, der ikke med Nødvendighed forudsætter væsentlige Overfridelser. Kun vore urimelige politiske Forhold, der forhindre en tillidsfuld Samarbejden mellem Regjeringen og Thinget, har gjort det til en Nødvendighed for dette selv at forsøge at fremstille en saadan Plan, indenfor hvilken Fordelingen af de enkelte Beløb tilbørlig har maattet hentes fra Regjeringsplanen, der gaar ud fra ganske andre Forudsætninger. Kun en Regjering, der bliver istand til at gennemføre denne Sag, vil kunne fælde den endelige Dom om Fordelingen og de enkelte Detailler saavel som bære Ansvar for disse. Men, selv forudsat, at Folkethingsforslaget skulde gennemføres i den Stikelse, som det sidst forelaa, saa indeholder det kun i eet Punkt Forudsætningen om en Supplerings, nemlig med enkelte flere af de saakaldte flydende Forter. Marsagen hertil har været, at man ikke har ønsket at binde sig til yderligere Anstøffelser af dette Materiel, førend det ved Bygningen af de første har været sig, om den nu foreslaaede Konstruktion er den hensigtsmæssigste. Smidlerid vil formentlig Spørgsmaalet om den formaalstjenligste Plan for Sømateriellets Udvikling overhovedet have naaet til større Klarhed, og det vil heraf atter afhænge, hvorvidt man senere maatte komme til en anden Fordeling af den foreslaaede Bevilling til Sømateriel i Almindelighed, eller om den indvundne Erfaring saavel som Organisationen overhovedet maatte komme til en Forøgelse af den aarlige Bevilling til Nybygninger paa Værket. Regjeringsforslaget forudsætter derimod saavel ved Kjøbenhavns Søside, hvor det ene foreslaaede Søfort selvfølgelig vil være ude af Stand til at afværge et Bombardement, som ved Kjøbenhavns Sjællandsfide, ved Agersøfjord, Nyborg og Korsør betydelige yderligere Foranstaltninger, der i Ministeriets egne Beregninger ere foreløbig anslaaede til et Beløb af 29 Millioner Kr., i de Sagkyndiges Betænelser til langt Mere, selv bortset fra, hvad Fuldstændiggjørelsen af Kjøbenhavns Befæstning mod Landfiden antages at ville komme til at koste. — De i Ministeriets Skrivelse fremhævede Udtryk „ikke mindre“ og „ligesaa fuldt“ kunne saaledes i hvert Fald ikke sigte til Størrelsen af de Beløb, som Supplerings vilde udtræde.

Naar Ministeriet dernæst udtaler, at de af det nu foreslaaede Foranstaltninger „vilde komme til fuld Nytte“ selv om intet Yderligere maatte blive iværksat, da synes dette ikke at stemme med, hvad der i Motiverne til Lovforslaget i sidste Samling udtaltes, naar det der med Hensyn til Regjeringens samlede Befæstningsplan (Lillag B. Sp. 1219) hedder: „Det maa imidlertid vel fastholdes, at de foreslaaede Foranstaltninger staa i saa nøie indbyrdes Forbindelse, at ingen af dem vil kunne udelades, uden at hele Systemet svækkes, og Betyggelsen, de skulde give, ophører“. Det vilde ogsaa være i høj Grad paafaldende om Ministeriets Forsvarsplan havde været saaledes sammenfat, at den ved at bortskjære en væsentlig Del uden nogen fornøjet Overveelse kunde fremtræde som en ny Plan.

Endelig betoner Regjeringen meget stærkt, at de foreslaaede Foranstaltninger til Sikring af Kjøbenhavn mod Søfiden ved faste Forter i ethvert Tilfælde maatte komme til Udførelse, selv om intet Beløb udover 33 Millioner Kr. vilde kunne paaregnes bevilget til Landets Forsvar. Udvalgets Flertal maa meget betvivle, at en fordomsfri Prøvelse af Sagkyndige under den givne Forudsætning vilde føre til at anvende 13 Millioner Kr. til delvis Dækning af det nordre Indløb, medens det sydlige lades næsten forsvarsløst.

At det forelagte Lovforslag, yderligere belyst ved de ovenfor meddelte Skrivelser, fremgaar det med tilstrækkelig Tydelighed, at Ministeriet ikke blot ikke overfor Udsaldet af de af det selv foranledigede Folkethingsvalg har villet tage Initiativet til nogen som helst Indrømmelse overfor Folkethinget, men endog paa givne Foranledning har erklæret sig ude af Stand til at gaa ind paa noget af Hovedpunkterne i det tidligere Folkethingsforslag. Udvalgets Flertal kan herefter ikke tilraade Thinget yderligere at fortsætte en Forhandling, der under de forhaandenværende Forhold ikke har Udset til at føre til nogen som helst praktisk Resultat.

Mindretallet (Dinesen, Ravn, Scavenius og Evermoes) har ikke den samme Opfattelse af de mellem Udvalget og Ministeriet vekslede Skrivelser som Flertallet. Det forekommer os, at efter den Maade, hvorpaa man spurgte, kunde der ikke ventes mere imødekomnende og mere indgaaende Svar; men dernæst og tillige maa vi fastholde, at Ministeriets Skrivelser paa ingen Maade afvise en Realitetsforhandling og derigjennem tilintetgjøre Haabet om en Overenskomst, i hvilken Henseende vi henvise til Slutningen af Ministeriets første Skrivelse og især til Slutningen af dets sidste Skrivelse, der vel kan siges ligeså frem at indbyde til en nærmere Forhandling. Vi ere som følge heraf af den Formening, at Flertallets Konklusion hviler paa delvis urigtige Forudsætninger.